

for at anrette. „Han bliver værre og værre!“ klages der saa, men at give ham Lov til at opgive noget af det frugtesløse Arbejde, for at han med Lyst og Glæde kan kaste sig over de Fag, som ligger godt for ham, thi af dem er der dog i Almindelighed altid nogle, falder ingen ind. Det er en Selvfølge, at der er visse Fag, de simple Færdigheder, der, som Ellen Key siger „er Kniv og Gaffel ved Kundskaabens Festmaaltid“, som man ikke kan opgive, men adskillige Fag kunde man med rolig Samvittighed fritage mange Elever for. Man vilde derved gøre Skoletiden langt mere lys og lykkelig for dem, og Betingelserne for at udføre et godt Opdragerarbejde vilde være flere og bedre, end de nu er.

J. L. J.

Borgerlig vielse.

Den forhandling, der har fundet sted her i bladet om borgerlig vielse, har været ført fra så vidt forskellige lejre, at det har været vanskeligt, om ikke umuligt, at komme til en forståelse. Den københavnske kvinde, som stod aldeles udenfor kristendommen (A. K.), og den kristne præstekone fra landet (fru Thyra Jensen) som har levet sit liv og haft sin gærning blandt den sindige, religiøse danske almue — gives der større modsætninger?

A. K. synes, at sagen er så simpel. „Er der i ægteskabet et retspunkt eller er der det ikke?“ spørger hun i Kvinden og samfundet nr. 25. Og da det er sikkert, at der er et retspunkt i ægteskabet, synes hun, at dette retspunkt ikke bør — „om jeg så må sige“ — underskrives i kirken mere end enhver anden retshandel. Det lyder så klart, så logisk og så uimodsigeligt. Og det er jo også logisk ganske rigtigt, den overbevisning er fru Th. J. også kommen til, men så ser hun, at en stor del af det danske folk, som i mangfoldige slægtled kun har kendt til, at ægteskaber afsluttedes i kirken, har svært ved at finde sig til rette med nogen anden form for ægteskabs indgåelse, og så foreslår hun, at man skal være så hensynsfuld at give befolkningen på landet en overgangstid på 10 år til at vænne sig til den nye ordning. Det er mig ikke muligt at se, at hun svigter sin overbevisning, fordi hun ikke synes den, uden overgangstid, skal paa- tvinges anderledes tænkende. Dette ønsker A. K. derimod tydelig. Hun siger side 209: „Og så drejer Sagen sig blot om: ligesom vi

undværer Kirken og gejstlig Assistance, når alle Handler og Løfter afsluttes, kan vi så ikke også vænne os til det samme, ved Indgåelse af Ægteskab?“ Og side 210 siger hun: „at tænkende Mennesker ikke har lyst til at afskaffe den (Kirkefærden —), hurtigst muligt — og det sker jo absolut hurtigst ved tvungen borgerlig Vielse — er ufatteligt.

Og lige saa ufatteligt er det for mig, at man får Lyst til at lave et Compromis, fordi Flertallet af Danmarks Kvinder endnu ikke er færdige til at tage imod denne Lov. Jeg tror nu altid, man hurtigst bliver „færdig“ ved straks at begynde på det, der skal læres.“

At A. K. er *radical*, idet hun med et slag vil udrydde *fra roden* det, hun finder ulogisk og påtvinge anderledetænkende sin tankegang — det er sikkert. Men hun kan ikke gøre sig fortjent til hædersnavnet „fri-sindet“.

A. K. burde tænke på, hvorledes det gik med alle de reformer, som Struensee vilde lykssaliggøre Danmark med. I Baches „Nordens historie“, 6te bind, side 517, læses følgende: „Som de andre Statsmænd, der udgik fra „Den nyere Filosofis“ Skole, har Struensee givet Stødet til Afskaffelsen af virkelige Misbrug, men har også delt Fejl med dem, har ligesom de troet, at Folkets ejendommelige Karakter, dets Sprog og Sæder var betydningsløse Momenter, at en gennemgribende Reform kunde istandbringes i et Øjeblik ved det blotte Magtbud, uden Hensyn til, om Folket virkelig var modent til at modtage de Goder, der blev det tilbudt.“ —

Hvis A. K. var minister, vilde hun sikkert bære sig ad aldeles som Struensee, men skønt jeg ganske vist finder, at borgerlig vielse for alle er det mest logiske, synes jeg dog, som fru Th. J., at den ikke bør indføres ved et lovbud for alle, men at der bør gives befolkningen en overgangstid til at vænne sig til det nye.

Af dr. Nørregårds, af mig tidligere omtalte, stykke (se nr. 23) om ægteskabs indgåelse ses det, at den kirkelige vielse blev indført 1799. Altså har folket i over et hundred år vænnet sig til denne form for ægteskabs indgåelse. Er det da at undres over, at man ikke straks kan slippe den?

Ægteskabet indeholder et retspunkt — det er sandt. Men det indeholder tillige noget meget mere. Det er en pagt, som to mennesker slutter for livet, og det er intet under, at folket, der er vant til, at det er kirken, der erklærer dem for rette ægtefolk at være, ikke straks kan lade sig nøje med, at de først kan få kirkens velsignelse, efterat ægte-